

Morgen

Het was niet druk in de winkel. De gangpaden waren deze kerstavond vrijwel verlaten en hun enige bewandelaars begaven zich met grote spoed door de winkel. Met zichtbare haast schuifelden ze langs de stellingen, vast en zeker in de hoop enkele vergeten ingrediënten bij elkaar te scharrelen voor het voorgerecht, terwijl de echtgenoten thuis druk bezig waren een vertraging van twintig minuten toe te staan in een net iets te ambitieus recept, waarvoor men nu eenmaal maar eens per jaar de moeite wenst te nemen. Zachtjes neuriede ik mee met Frank Sinatra. *Let it snow, let it snow, let it snow*, misschien zou het de sneeuwval vanavond nog bevorderen. Niet dat ik er zelf op hoopte, de sneeuw kan mij prima gestolen worden, evenals de kou, maar ik begrijp de magie ervan wel degelijk. Niets werkt meer verbindend dan de Dean Martin-esque taferelen, waarin men door weersomstandigheden noodgedwongen slechts op elkanders gezelschap is toegewezen. *But baby, it's cold outside*, we zijn ingesneeuwd, er zit niets anders op dan ons over te geven aan de avond, ik pak de kaarsen en de warme chocolademelk, dim jij de kerstverlichting? Gezelligheid laat zich nauwelijks dwingen, maar als er iets lijkt te zijn dat het de juiste richting op kan duwen is het de sneeuw wel. Tot mijn schrik merkte ik dat ik was gaan zingen. Het leverde me een verbaasde blik op van een man in een donkere overjas, voordat hij als de wiedeweerga de hoek om dook.

Het werd me steeds duidelijker dat ik de enige was die zich op zijn gemak door de paden begaf. De noodzaak tot spoed voelde ik dan ook allerminst, de magnetron werkt uitstekend en mijn eten zou zich niet in een tijdschema naar honderden één amuses en hapjes hoeven voegen. Daarnaast zal ik niet ontkennen dat ik met vergenoegde interesse toekeek naar mijn opgejaagde medemens, geagiteerd op zoek naar een medewerker – ‘Pardon meneer, weet u waar ik kervel kan vinden?’ – die hem kan uitleggen wat het mysterieuze ingrediënt precies behelst dat zijn vrouw aan zijn boodschappenlijstje heeft toegevoegd. Ik ben blij dat ik niet deelneem aan de race tegen de sluitingstijd. Voor mij geen zoektocht naar saffraan en kardemomzaad.

Ik besef nu overigens dat ik je door te zeggen dat de sneeuw mij gestolen kan worden, misschien wel een verkeerd beeld van mij heb gegeven, waarvoor excuses. Ik ben namelijk terdege een romanticus, in elke zin van het woord, en mijn bezwaren tegen de sneeuw zijn louter praktisch van aard. Ik heb, net zoals jij, zo durf ik te vermoeden, geen partner om mee ingesneeuwd te raken, of om samen mee weg te smelten bij het haardvuur. Dat is niet erg, voor zover ik weet – en mijn weten is, mede doordat jouw gedachten voor mij immers nog in een raadselachtige onwetendheid gehuld zijn, tamelijk beperkt – is de enige die ermee zit mijn moeder. Vanmiddag nog had ze me toegefluisterd om te gaan zoeken bij de eenpersoonsmaaltijden in de supermarkt. Daar zou ik de vrijgezellen wel vinden, hup, hup, in de benen. Ik kon er immers niet lang genoeg staan, dit was mijn kans je te ontmoeten.

Ik bleef rustig wachten. Als mijn moeder bij binnenkomst zou merken dat ik niet langer dan een uur was weggeweest, zou ze vragen stellen. Of beter gezegd, ze zou hoe dan ook vragen stellen, maar de tirade die na mijn antwoord zou volgen, zou me bespaard blijven. Ik had besloten mijn tijd te spenderen bij de broodafdeling, ver van de ingang. Ik hoefde niet te zien wie er binnenkwam – een sporadische passant was mij meer dan genoeg – en bovenal hoefde ik niet te zien hoe jij daar de verschillende magnetronmaaltijden stond te bestuderen, op zoek naar de juiste voor deze kerstavond. Of misschien had je het al bedacht, en liep je recht op je doel af om de tijd voor het schap te minimaliseren. Het deed er niet toe, ik wachtte geduldig tot je je maaltijd had bemachtigd.

Toen ik besloot dat ik je genoeg tijd had verschaft, verplaatste ik me in de richting van de zojuist door jou bezochte schappen. Je was al weg, zag ik, we hadden elkaar gemist. Ik merkte op dat mijn voorkeursmaal al weg was, en ofschoon ik je niet had gezien wist ik zeker dat jij hem had meegenomen. Ik koos opgewekt een ander gerecht. Ik gunde hem jou meer dan mij en fluitend liep ik richting de kassa.

Ik begrijp dat dit je opnieuw het verkeerde beeld zou kunnen geven, maar ik kan niet anders dan zeggen dat ik opgelucht was om je niet te hebben gezien vanavond. Ik zou je ontluiserende schoonheid andermaal mogen opmerken, misschien zou het zelfs tot een ontmoeting komen, maar vandaag nog niet. Ik vrees dat het zintuig van de voorpret zich bij mij tot nog toe een erg geringe rol heeft moeten aanmeten, maar toch durf ik te zeggen dat ik naar je uitkijk. Toch zal ik je vandaag in alle rust laten genieten van mijn lievelingsgerecht.

Al voor ik de deur goed en wel had geopend, galmde moeders stem de gang in. ‘Waarom ben je hier, ik zei toch dat je niet meer langs me hoefde te komen?’. Ik had het al verwacht, en zonder iets te zeggen hing ik mijn jas op en liep ik naar de keuken om onze kant en klare lasagne op te warmen. Toen mijn moeder was uitgeraasd, ging ik bij haar zitten. We zeiden niets en aten in stilte van onze kerstmaaltijd. Even leek het alsof ze iets wilde zeggen, maar haar mond sloot zich zo snel als ze haar had geopend. Toen ze klaar was met eten, hielp ik haar de trap op. ‘Slaap lekker, mam’, fluisterde ik haar na. Ze mompelde iets terug dat ik niet verstaan kon. Glimlachend liep ik de trap af en genoot ik van mijn laatste happen lasagne. Pas toen ik die avond zelf in bed stapte dacht ik weer aan je. Morgen. Morgen kom ik je tegen, ik weet het zeker.